

(2) Żołnierze w służbie czynnej, przydzieleni do junackich hufców pracy, zatrzymują swój charakter oraz przynależność do swych korpusów osobowych i oddziałów macierzystych i podlegają wszystkim przepisom, obowiązującym w wojsku.

Art. 7. (1) Potrzeby junackich hufców pracy pokrywa się z budżetu Funduszu Pracy i z innych dochodów, wskazanych szczególnymi przepisami.

(2) Ponadto junackie hufce pracy wyposażone będą:

- a) w urzędzenia i sprzęt pracy, przekazane przez Fundusz Pracy;
- b) w urzędzenia i przedmioty, przydzielone przez Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 8. Junackim hufcom pracy będą powierzane do wykonywania roboty według ustalonego planu gospodarczego na warunkach i w kolejności według porozumienia Ministra Spraw Wojskowych z interesowanymi ministrami i władzami, które przeprowadzają inwestycje.

Art. 9. (1) Do junackich hufców pracy będzie przyjmowana przede wszystkim młodzież bezrobotna obojga płci.

(2) Przyjęci do junackich hufców pracy noszą nazwę junaków (junaczek).

(3) Junacy (junaczki), w miarę posiadanych warunków, wyróżnienia się w służbie i postępów w wyszkoleniu, będą otrzymywali stopnie służbowe, odpowiadające ich kwalifikacjom.

Art. 10. (1) Służba pracy w junackich hufcach pracy trwa zasadniczo 2 lata, jeżeli Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej nie zarządzi inaczej.

(2) W razie zgłoszenia przez junaka (junaczkę) wystąpienia ze służby pracy, zwolnienie jego (jej) ze służby nastąpi w ciągu 4 tygodni od dnia zgłoszenia.

Art. 11. (1) Do junackich hufców pracy przyjmowana może być młodzież w wieku od 18 do 20 lat.

(2) Minister Spraw Wojskowych może zezwolić na przyjmowanie do hufców osób w wieku innym niż określony w ust. (1).

(3) Kandydaci na junaków (junaczki) składają deklaracje, w których zobowiązują się do pełnienia służby pracy zgodnie z postanowieniami dekretu niniejszego i wydanymi na jego podstawie przepisami.

(4) Organy właściwe dla przeprowadzenia za ciągu, warunki i sposób przyjmowania i zwalniania junaków (junaczek) oraz przepisy o pracy junaków (junaczek) określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych.

Art. 12. Junacy (junaczki) otrzymują kwatery, umundurowanie i wyżywienie oraz wynagrodzenie według norm, jakie ustali Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

Art. 13. Junakom po przesłużeniu w junackich hufcach pracy przynajmniej 12 miesięcy, może być przyznane prawo do ulg w wykonywaniu obowiązku służby wojskowej, na zasadach, jakie ustali Minister Spraw Wojskowych.

Art. 14. W sprawach, dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, stosuje się przepisy ustawodawstwa o pracy.

Art. 15. (1) Junacy (junaczki), którzy w czasie służby w junackich hufcach pracy doznali uszkodzenia zdrowia lub ciała, mają prawo do bezpłatnej pomocy lekarskiej, środków leczniczych oraz leczenia szpitalnego, na zasadach, ustalonych dla żołnierzy w służbie czynnej.

(2) W zakresie świadczeń na wypadek utraty zdolności zarobkowej, kalectwa lub śmierci, służba w junackich hufcach pracy, pełniona przez junaków (junaczki), będzie uważana za równoznaczną z czynną służbą wojskową.

Art. 16. (1) Junacy (junaczki) obowiązani są w czasie trwania stosunku służbowego do posłuszeństwa wobec przełożonych i stosowania się do przepisów regulaminu junackich hufców pracy, wydanego przez Ministra Spraw Wojskowych.

(2) W razie naruszenia obowiązku, określonego w ust. (1), przełożeni, wskazani w regulaminie junackich hufców pracy, mogą stosować do junaków (junaczek) następujące kary dyscyplinarne:

- a) nagana;
- b) wykonywanie czynności porządkowych poza ustaloną kolejnością;
- c) zakaz opuszczania kwatery na czas do dni 14;
- d) areszt na czas do dni 3;
- e) obniżenie stopnia służbowego;
- f) wydalenie z junackich hufców pracy.

(3) Kara wydalenia z junackich hufców pracy pociąga za sobą utratę praw związanych z tą służbą oraz niemożność ponownego przyjęcia do junackich hufców pracy.

(4) Samowolne porzucenie służby w junackich hufcach pracy pociąga za sobą skutki wydalenia.

Art. 17. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom Spraw Wojskowych i Opieki Społecznej w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 18. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*
Minister Opieki Społecznej:

Marjan Zydran-Kościałkowski

516.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 września 1936 r.

o ustaleniu nadzwyczajnego wykazu imiennego nieruchomości podlegających wykupowi przymusowemu.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Rada Ministrów ustali, niezależnie od planów parcelacyjnych i wykazów imiennych wydawanych na podstawie dotychczasowych przepisów o wykonaniu reformy rolnej, nadzwyczajny wykaz imienny nieruchomości podlegających wykupowi przymusowemu — w rozmiarze do 40.000 ha.

(2) Nadzwyczajny wykaz imienny zostanie ogłoszony do dnia 1 października 1936 r.

Art. 2. (1) Jeżeli do dnia 1 października 1937 r. właściciele nieruchomości ziemskich nie rozparcelują gruntów objętych nadzwyczajnym wykazem imiennym lub nie sprzedadzą ich Państwowemu Bankowi Rolnemu nastąpi przymusowy wykup tych gruntów. Przy parcelacji i przymusowym wykupie obowiązują przepisy ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1).

(2) Przy obliczaniu obszaru rozparcelowanych gruntów uwzględnione będą tylko grunty, w odniesieniu do których decyzje zatwierdzające wykazy nabywców stały się wykonalne.

Art. 3. Prawo zgłaszania wniosków o przyznanie wyłączenia na mocy art. 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej w nieruchomościach objętych nadzwyczajnym wykazem imiennym przysługuje właścicielom w ciągu dni 30 od daty ogłoszenia nadzwyczajnego wykazu imiennego.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

517.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

o uznaniu Statutu Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 kwietnia 1936 r. o stosunku Państwa do Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 240) zarządza się co następuje:

§ 1. Uznaje się załączony do rozporządzenia niniejszego Statut Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej, złożony przez reprezentację prawną tego Związku.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *W. Świętosławski*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1936 r. (poz. 517).

S T A T U T

Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej.

I. Zasady ogólne.

§ 1.

Muzułmański Związek Religijny w Rzeczypospolitej Polskiej rządzi się przepisami swego wyznania, w ramach ustawy o stosunku Państwa do Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej, niniejszego swego Statutu oraz obowiązujących praw państwowych. Związek posiada ustrój i własny zarząd wewnętrzny, niezależnie od jakichkolwiek władz, mających swą siedzibę poza granicami Państwa.

§ 2.

Podstawą przepisów religijnych wyznania Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej jest Koran i Szariat.

II. Mufti.

§ 3.

Naczelną władzę w Muzułmańskim Związku Religijnym w Rzeczypospolitej Polskiej oraz nadzór nad wykonywaniem obowiązków przez duchowieństwo i pieczę nad religijnymi potrzebami muzułman sprawuje mufti muzułmański w Rzeczypospolitej Polskiej z pomocą Najwyższego Kolegium Muzułmańskiego.

§ 4.

Mufti stoi na czele Muzułmańskiego Związku Religijnego i wybierany jest dożywotnio przez Wszechpolski Elekcyjny Kongres Muzułmański. Siedzibą muftiego jest m. Wilno.

§ 5.

Do zakresu czynności muftiego należy przede wszystkim:

1) rozstrzyganie spraw ściśle wyznaniowych, dotyczących zasad nauki Islamu, interpretacji Koranu i Szariatu oraz praktyk religijnych;

2) organizacja i ogólne kierownictwo sprawami Muzułmańskiego Związku Religijnego;

3) reprezentowanie Muzułmańskiego Związku Religijnego wobec władz państwowych, wobec kościołów i innych związków religijnych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej tudzież wobec muzułmańskich związków religijnych zagranicznych;

4) przyjmowanie osób innego wyznania do Islamu i określanie szczegółowych warunków takiego przyjęcia;

5) ogólna piecza nad religijnymi potrzebami muzułman, zwłaszcza nadzór nad nauczaniem religii i przygotowaniem kandydatów na duchownych;